

« Gij zult moeten kiezen, moeder! » riep Nero uit. (Blz. 141).

Octavia zonk, uitgeput, op de knieën en bad.

— Algoede moeder des Heelals, klonk het bevend van hare lippen, vrouwenbeschermende Juno, erbarm u mijner! Ik heb hem lief gehad van het begin af, en heb mij zelve gekweld om stom en koel te blijven, wijl ik de hoop in mijn angstig kloppend hart wilde dooden. O, en toen kwam die korte, zalige droom, waarin ik het ieder oogenblik had kunnen uitschreeuwen: Meen toch niet dat ik onverschillig ben!

Zij boog het hoofd. Het lichtbruine haar golfde vol en prachtig over het sneeuwwitte voorhoofd, en over het fijnbesneden gelaat.

Geheel uitgeput nam zij in een leunstoel plaats.

Eenige oogenblikken later werd er tweemaal zacht aan de deur van het cubiculum geklopt.

Octavia verzocht hare getrouwen, Phyllis en de vrijgelatene Rabonia, binnen te treden.

Rabonia, wier eerste jeugd reeds lang voorbij was, veroorloofde zich haar een vragenden

blik toe te werpen, die door Octavia met een stommen hoofdknik werd beantwoord.

Zacht en onhoorbaar ontdeed Rabonia de vorstin van hare kleeden, terwijl Phillis haar de sandalen uittrok, de armbanden afnam, de laatste gouden naalden uit het weelderig haar trok, dat nu als een goudbruine mantel over rug en schouders nederviel. Rabonia vlocht het in een zwaren wrong en kon niet nalaten de onvergelykelijke schoonheid van dien haar-tooi te prijzen.

— Meent gij mij genoeg te doen met deze onschuldige vleierij, goede Rabonia? vroeg de jeugdige Keizerin. Ik dank u voor uwe vrien-

delijke bedoeling.

Nadat Octavia voor de nachtrust klaar was, ging Phyllis heen met een eerbiedigen groet, waaruit toch duidelijk bleek, dat zij hare meesteres liefhad, Rabonia hielp hare schoone gebiedster bij het bestijgen van haar leger en legde zich daarna, als bewaakster van deze liefelijke bloem, voor het bed, op een met tapijten bedekte rustbank neder.

Het blauwachtige lampje verspreidde zijn somber licht over het bleeke gelaat van de lijdere, die wel is waar de oogen gesloten had, maar nog lang wakker bleef, nadat Rabonia reeds was ingeslapen.

HOOFDSTUK XIX

DE SCHAKING

Eenige weken later was de lucht, niettegenstaande het vergevorderde jaargetijde, met donkere wolken bedekt.

Op den avond van den vierentwintigsten Mei stroomde het hemelwater zoo gelijkmatig en kalm door de stad der zeven heuvelen, alsof de regengod zijne vervelende December-bacchanaliën vierde.

De Keizerin-moeder bevond zich op haar heerlijk landgoed in het Albaneesche gebergte, waar zij bijna alles wat anders hare veelbewogen ziel bezighield, vergeten scheen te hebben.

Wonderlijke geruchten gingen, onder het zegel van de diepste geheimhouding, van mond tot mond.

Pharax, de kolossaal gebouwde centurio, was eensklaps tot tribuun benoemd. Hij zou bovendien voor eenige dagen verlof, gebruik hebben gemaakt om zich van de hand der kleine, aardige Hafdra, de vertrouwde van Poppea Sabina, te verzekeren.

Het jawoord, door een drukke briefwisseling voorbereid, was feitelijk reeds gegeven en men wachtte nog slechts op de bekrachtiging door de Keizerin. Merkwaardigerwijze talmde Agrippina met het geven van hare onontbeerlijke toestemming.

Ook Octavia had de hoofdstad verlaten en hare villa bij Antium betrokken.

Nero alleen woonde nog in het palatium, waar hij de voormiddaguren in zijne studeer-cel droomend doorbracht, terwijl Burrus en Seneca, die de thans weinig beduidende staatszaken afdeden, dagelijks renboden naar de Keizerin-moeder afzonden, en er zich op verheugden, dat weldra ook voor hen, de beide hoofdarbeiders van het wereldrijk, de tijd zou aanbreken, dat zij eenige rust zouden kunnen genieten.

Zoo geschiedde het dan ook, dat Seneca zeer veel met Burrus alleen was en menige opmerking ten beste gaf, die, zonder gevaarlijk te zijn, den ernstigen krijgsman toch veel te denken gaf.

Nero gebruikte het middagmaal bijna dagelijks bij Christina.

Zelden keerde hij vóór middernacht terug en wanneer hij dan alleen was in het prachtige, eenzame cubiculum, bleef hij nog dikwijls tot de vierde nachtwake met den grootsten ernst over de toekomst nadenken.

Wanneer hij eerstdaags de hoofdstad verliet, om naar eene zijner geliefkoosde villa's in Campanië te gaan mocht Christina niet in Rome achterblijven.

Het liefst zou hij in het geheim eene woning hebben gehuurd aan den oever van het meer Benacus in Noord-Italië, waar hij voor een ridder uit Mutina of Verona had kunnen doorgaan.

Hij begreep echter, dat dit denkbeeld niet uitvoerbaar was. Wanneer men den Keizer gedurende den geheelen zomer miste, wanneer zelfs Octavia en Agrippina geene inlichtingen omtrent hem konden verstrekken, moest dit tot onthullingen leiden, die hij wilde vermijden.

Even vast als hij besloten had, den wil van Agrippina op dit ééne gewichtige punt te trotseeren, evenzeer vreesde hij in stilte haar toorn.

Wellicht begon hij te vermoeden, dat er een demon in die vrouw huisde, een geest, die, eenmaal ontketend, in staat was alles en allen te vernietigen.

Daarom achtte hij beter, nog eenigen tijd in Rome te blijven en intusschen door zijn vrouwde, Sophonius Tigellinus, voor Christina een vriendelijk huisje te doen opsporen in het volkrijke Bajea, waar een prachtig Keizerlijk paleis stond.

In hetzelfde uur, dat Nero in zijn cubiculum dit besluit had genomen en zich in eene veel kalmere stemming dan de vorige dagen op zijn leger uitstreckte, draafde eene bende roovers van de Albaneesche bergen naar de via Appia.

Groote lederen mantels, waaronder de klinden van de breede zwaarden dreigend te voorschijn kwamen, beschermden de mannen tegen het ruwe weder.

Niettegenstaande den kouden stofregen, was de nacht toch niet geheel duister, want de maan kwam nu en dan tusschen de langzaam voortdrijvende wolken te voorschijn.

Aan het hoofd van de ruiterbende reed Pallas, de vertrouwde van de Keizerin, geheel vermomd.

Hij was het geweest, die Christina bespied, hare woning ontdekt en de Keizerin hoe langer hoe meer op de vrijgelatene had aangehitst.

Hij had het tijdstip bepaald en de gelegen-

heid gezocht, om een plan ten uitvoer te brengen, dat nog meer aan zijne eigene wenschen beantwoordde, dan die van zijne meesteres.

Reeds drie dagen na dat heftig tooneel tusschen Nero en Agrippina, had Pallas het gewaagd eenige wenken te geven, die in goede aarde waren gevallen, en eindelijk had hij de opdracht ontvangen den knoop door te hakken.

Het lava-plaveisel der via Appia weerkaatste tot op grooten afstand de hoefslagen der gewapende ruiterbende, die bij de Albaneeschen Mavors hadden moeten zweren, alles wat op dezen nachtelijken tocht zou voorvallen, geheim te houden; terwijl allen met den dood bedreigd werden, indien zij ooit lieten doorschemeren, dat Pallas aan de spits had gestaan.

Alles om hen heen scheen uitgestorven.

Uit de hoog opgetrokken huizen blonk hun geen enkel licht meer tegen. De bewoners waren reeds naar hunne landgoederen vertrokken en de achtergelaten huisbewaarders sliepen den slaap der rechtvaardigen.

Na ongeveer een half uur te hebben doorgereden, bogen de ruiters links af. Nog driehonderd schreden, Pallas gelastte hun af te stijgen.

De paarden bleven aan de zorg van twee gewapende manschappen toevertrouwd. Met de overigen sloop hij naar het ostium van de villa, waar Christina in diepen slaap lag verzonken, klopte met den metalen pantherkop driemaal op de met ijzer beslagene eikenhouten deur en riep den opgeschrikten ostiarius op gebiedenden toon toe :

— Doe open!

— Wie zijt gij? vroeg de slaaf.

— Kent gij mijne stem dan niet?

De wachter zweeg een oogenblik.

— Neen, antwoordde hij kalm. En wie gij ook moogt zijn, wat kan u nopen, in dit nachtelijk uur nog toegang te verlangen?

— Dat zult gij vernemen, wanneer gij hebt opengedaan.

— Ik kan en zal niet open doen vóór ik het weet.

— Krankzinnige! riep Pallas, wilt gij uw hoofd verliezen?

— Ik zou niet weten waarom mijn hoofd gevaar zou loopen.

— In naam van Keizerin Agrippina beveel ik u: doe open!

— Agrippina is slechts de moeder van den Keizer. Ik doe niet open, of slechts in naam van den Imperator!

— Dan gebruik ik geweld!

— Geweld tegen den Keizer?

— Ik doe wat ik zeg. Gij kunt u nog drie minuten bedenken.

— Ik zal die gebruiken om alarm te maken. Wij zijn twintig man sterk, waaronder twaalf Germaansche krijgslieden.

— Wat zoudt gij uitrichten tegen de zestig mannen, die het huis hebben omsingeld? Bovendien, gij weet, dat de soldaten allen voor Agrippina zijn. De zegelring van de machtige, die aan mijne hand schittert, zal u bewijzen, dat ik spreek in haar naam. Ik heb ook een schrijven bij mij...

— Goed. Wacht dan een oogenblik!

De dreunende hoefslagen en het luide gesprek tusschen Pallas en den ostarius, hadden de meeste bewoners van de villa reeds uit den slaap gewekt.

Christina zelve verscheen in het atrium.

Er werden fakkels en pekpannen aangestoken, uit alle gangen kwamen Christina's slaven en vrijgelatenen, met zwaarden en lansen gewapend, te voorschijn, terwijl de lijfwacht, die de Keizer voor haar had uitgekozen, in militairen pas uit het peristylum aanrukte.

De aanvoerder van de kleine garde begaf zich met den ostarius naar de huisdeur en vroeg op een toon, waardoor Pallas toch gedurende een oogenblik door een weifeling werd aangegrepen:

— Wat beduidt dat nachtelijk rumoer? Ik ben keizerlijk centurio en sta hier geheel in de plaats van den beheerscher van het wereldlijk!

Pallas gaf hetzelfde antwoord als zoo straks aan den ostarius.

— Gij draagt den zegelring van Agrippina, hernam de centurio, weet gij dat mijne mees-

teres den dring draagt van den goddelijken Imperator. Maak nu zelf de gevolgtrekking!

— Ik maak geene gevolgtrekkingen, maar ik handel. De Keizerin-moeder heeft mij bevolen Christina, de vrijgelatene van Nicodemus, onverwijld naar de villa in Albanië te brengen.

— Op dit uur? lachte de krijgsman. Zijt gij krankzinnig, heer? Ga maar gerust heen met uwe soldaten en verstoor onze slaap niet langer! Nero, de Imperator, heeft ons bevolen aan ieder, die ons verdacht voorkomt, den toegang te weigeren, zelfs bij dag, laat staan des nachts, wanneer dieven en roovers op hun handwerk uitgaan.

— Het spijt mij! zei Pallas op ironischen toon. Wij kunnen niet onverrichterzake terugkeeren. Ik sta u borg met alles wat ik bezit en wat ik ben, dat Agrippina het meisje geen kwaad woord zal toevoegen.

— Wat gij bezit, zoudt gij weer kunnen terugvorderen, en wat gij zijt, weet ik niet. Een degelijk man zijt gij zeker niet, want dan zoudt gij u niet voor beuls-knechten laten vinden. Bovendien heeft mij een van mijne manschappen, die u van het dak bespied, bericht dat gij kappen draagt en uwe aangezichten halverwege bedekt hebt. Indien ik u een raad schuldig ben, maakt dan, dat gij spoedig weg komt, vóór de stads-cohorte u betrapt: de strenge prefect zou u anders wel aan het kruis kunnen laten nagelen.

— Gij wilt dus de bevelen van de Keizerin-moeder niet opvolgen?

— Ik open de deur niet!

— Dan mogen de gevolgen op uw eigen hoofd komen! Voorwaarts, mannen! Breekt de deur open!

— Den eerste, die tracht binnen te komen, stoot ik neder, riep de centurio. Dezen toegang zullen wij, naar ik hoop, wel kunnen verdedigen.

Drie der soldaten van Pallas traden naderbij. Hunne zware bijlen beschreven onheilspellende kringen door de lucht en vielen dan dreunend op de deur neder. Het zware ijzeren beslag bood een tijdlang krachtigen weer-

stand. Bij den zesden slag begon het echter los te laten.

Het hout kraakte in al zijne voegen, een der hengsels liet los en in het volgende oogenblik stortte de deur met geraas ineen. Zelfs de zware ijzeren grendel was uit de kram gerukt. De hijgende bijldragers traden op zijde en dreigend, met onbloote zwaarden, stormden de soldaten naar binnen.

De lijfwacht van Christina en zelfs hare slaven en slavinnen, stonden echter gereed, om den rustverstoorders eene warme ontvangst te bereiden.

De vier eerste soldaten vielen onmiddellijk onder de slagen der lange zwaarden.

Een van hen, die gebukt langs de neervalende kameraden, wilde doordringen, ontving een doodelijken stoot van Paulo, den trouwen dienaar van Nero.

Met onweerstaanbaar geweld drongen de overigen de dooden en gewonden voor zich uit, bedekten borst en buik met hunne schilden en bereikten door de nauwe gang het atrium, waar zich een gevecht ontspon, dat met het oog op de opgewondenheid van beide partijen, een vreeselijk einde dreigde te nemen.

Daar klonk plotseling een schel gefluit en op hetzelfde oogenblik waren de gemaskerden verdwenen.

Aangezien zij op het punt waren geweest de overwinning te behalen, lieten de verdedigers hen rustig aftrekken en trachtten ook niet te verhinderen, dat zij hunne dooden en gewonden medenamen.

Zelfs de strijdlustige centurio achtte het raadzaam geene verdere pogingen te doen, om hen bij den aftocht te bemoeilijken.

Nauwelijks had de laatste het ostium verlaten en was de wakkere ostarius reeds bezig om de vernielde deur in elkander te zetten, toen de slavin Erotion schreiend uit het peristylum kwam aanloopen.

— Wee ons! zuchtte zij, met eene door tranen verstikte stem. De Cesar zal ons tot voedsel aan de muraenen voorwerpen! Zij is weg, zij is geroofd, onze lieve Christina, onze lieve, hemelsche meesteres!

— Onmogelijk! duwde Paulo haar toe.

— Ik verzeker het u.

— Dan hebt gij haar verraden!

— Ik! jammerde het meisje, buiten zich zelve van waarachtige smart. Zij was immers de liefde en de vriendelijkheid zelve en voor ons allen bijna eene zuster! Ik, mijne Christina verraden! Schaam u, Paulo, dat gelooft gij zelf niet! Luister, hoe het zich heeft toegedragen! Zij begreep dadelijk, wat de aanleiding was tot dien overval. Zij wilde het bloedvergieten voorkomen en besloot door het posticum de vlucht te nemen. Wij openden zacht de deur, en juist wilde zij den vicus Alienus inslaan, daar werpen zich twee der roovers op haar. Een van hen trekt haar met geweld voor zich op het paard en vóór ik nog kon roepen: « Jupiter, zij ons genadig! » is de kerel in de duisternis verdwenen.

— Dan moge Jupiter ons inderdaad genadig zijn! riep de centurio uit. Wanneer de Keizer verneemt, hoe slecht wij zijn kleinood bewaakt hebben...

— Kameraden, begon de centurio weder, wat moeten wij doen? Hier blijven om ons bloot te stellen aan den toorn van den Imperator, of naar de Albaneesche villa gaan om de genade van de Keizerin in te roepen?

— Dat is een goede inval! zei een van de krijgslieden.

— Ik ben in dienst van den Keizer, verklaarde een ander, en ik haat de heerschappij van een vrouw.

— Ik ook! riepen drie stemmen te gelijk.

— Goed, dan blijven wij hier! besliste de centurio.

— Onze Keizer zal zien, dat ons geen enkel verwijt kan treffen.

— En hij zal trouwe dienaren kunnen gebruiken in den strijd met zijne moeder.

— Vervloekt volk, die mannen! bromde de onderslavin, terwijl zij met bezems en doeken kwam aandragen. De duivel moge hen halen! Het geheele osium is één bloedplas.

De overige vrouwen en meisjes hielden zich intusschen met de gewonden bezig. Men bracht de slachtoffers naar hunne legersteden, die zij zooeven verlaten hadden, verbond hen

zoo goed mogelijk en gaf hun frisch water te drinken.

Paulo was ongedeerd gebleven.

In het eerste oogenblik had hij nog gedacht aan de mogelijkheid van een vervolging, maar ook onmiddellijk dat denkbeeld laten varen. Het was belachelijk reeds dààrom alleen, wijl

men in de villa over geen enkel paard kon beschikken.

Peinzend liep hij in het peristylum op en neer. De regen had opgehouden, maar de wind hilde akelig door de verlaten colonnade, als treurde hij over een droevig, onvermijdelijk noodlot.

HOOFDSTUK XX

PALLAS VERSMAAD

Ongeveer duizend schreden van het tooneel van den nachtelijken overval verwijderd, verdeelden de ruiters zich in twee afdeelingen.

De grootste, die de dooden en gewonden medevoerde, volgde de Via Latina, die zich door het gebergte slingerde; maar de andere bleef de Via Appia houden en bereikte, na een scherp rit, het stadje Bovillae, waar halt werd gehouden.

De dikke waard uit het onaanzienlijk herbergje aan de poort werd uit den slaap gewekt, want na de inspanning van de laatste uren, hadden allen groote behoefte aan eene versterking.

Pallas liet de acht of tien ruiters in de galkamer gaan en trad met de doodsbleeke Christina, die hij onmiddellijk nadat men de laatste huizen langs de Via Appia achter den rug had gehad, zelf op zijn paard had genomen, in een zijvertrek, dat de waard steeds beschikbaar hield voor voorname bezoekers.

Pallas verzocht Christina plaats te nemen, deed zijne vermomming af, kruiste de armen over de borst, ging voor haar staan en vroeg met trillende stem:

— Kent gij mij nog ?

— Ja, zelfs beter dan vroeger.

— Wat bedoelt gij daarmee ?

— Vroeger hield ik den vertrouwde van de Keizerin voor een dapper man; thans echter weet ik, dat hij een schurk is !

De rechterhand greep onwillekeurig naar het zwaard. Pallas beheerschte zich echter.

— Christina, sprak hij, laat ons de zaken nemen zooals zij zijn. Ik heb met opzet gedu-

rende den rit gezwezen; gij begrijpt de reden. Wat wij samen hebben te bespreken, is voor de ooren van mijne manschappen niet geschikt.

— Welnu, spreek ! antwoordde zij op ijsig koelen toon.

— Christina, ellendige, gevloekte, schaamteloze bedriegster, ik heb u liefgehad meer dan ik kan zeggen. Ik heb u aangeboden wat zelfs eene vrijgeborene met fierheid had mogen aannemen: deze hand, mijn huis en mijn hart ! Christina, gij zoudt de vrouw zijn geworden van een eerlijk man ! Gij hebt er echter de voorkeur aan gegeven te zijn, de rustverstoorster van de keizerlijke familie, de roofster van Octavia's geluk. De geheele wereld is verontwaardigd, het volk wijst u met den vinger na... En nu ik met de opdracht gekomen ben, om aan deze verhouding een einde te maken, nu vermeet zich die eerlooze vrijgelatene, mij een schurk te noemen ! Vraag aan u zelve, ongelukkige, of eene dergelijke vermetelheid niet den dood verdient !

— Eerlooze vrijgelatene ! riep Christina in vertwijfeling uit, gij beter dan iemand, Pallas, weet dat ik vrij geboren ben en eenmaal een hooge plaats bekleedde.

Pallas haalde de schouders op.

— Iedereen kent u als de voormalige slavin van Nicodemus. Vroeger waart gij een engel, thans zijt gij nog een verworpen.

Christina zat met de hand onder het hoofd. Gedurende eenige oogenblikken lag er eene boetvaardige uitdrukking op haar peinzend gelaat.

Plotseling overtoog een gloeiend rood hare wangen. Zij sloeg de donkere wimpers op en mat den vertrouwde der Keizerin met fieren blik.

Juist wyl zijne toespraak zoo ruw en beleedigend klonk, juist wyl zij hem gelijk moest geven, wanneer zij zich op het standpunt plaatste van Octavia en de Keizerin-moeder, juist daarom werd het duistere, maar machtige bewustzijn in haar levendig, dat zij zich niet moest laten beleedigen.

Had een der leden van de gemeente der Nazareërs, met zachte woorden haar geweten wakker geschud, haar duidelijk gemaakt, dat de ware Christin zich zelve moet verloochen, indien het geluk van haar hart strijdt met de geboden van den goddelijken Heiland, waarschijnlijk zou haar licht ontvankelijk gemoed op het rechte spoor zijn gebracht.

Pallas echter, die beweerde te spreken uit naam van Agrippina en van het beleedigde Romeinsche volk, terwijl slechts zijn eigen hartstocht hem had gedreven, Pallas was niet de man, die haar achting kon inboezemen voor de geschreven wetten en voor den wil der Keizerin-moeder.

Zij zag tot hem op en antwoordde op kalmen toon:

— Neen, ik ben niet wat gij daar zegt. Ik spreek het vrij uit, en waarom zou ik mij daarvoor schamen?... Mijne geheele ziel is er immers mede vervuld... Sedert ik Nero liefheb, ben ik pas begonnen te leven! Hij heeft alles met mij gedeeld, wat in zijn hart omging, en hadde Octavia niet bestaan, dan zou ik ook den troon met hem hebben gedeeld.

— Dat liegt gij! riep Pallas uit.

— Ik lieg niet. Honderden malen heeft hij mij bezworen. Ik antwoordde dan: laat dat rusten! Ik verlang niet naar den glans van het palatium.

— Praatjes, ellendige praatjes!

— Het is de waarheid! En gij... Bah! Ik veracht u! Gij bedriegt immers uwe meesteres, die gij beweert te dienen! Niet het recht... maar haat en ellendige ijverzucht zijn uwe drijfveeren!

— Noem het zooals gij wilt! Eén ding is

zeker en gij zult het spoedig ondervinden: gij zijt in mijne macht!

— In uwe macht? lachte het jonge meisje. In het eerste oogenblik was ik door uw aanval bedwelmd. Een gevoel van wanhoop maakte zich van mij meester... alles scheen mij zoo vreemd, zoo ongelooflijk toe... Maar thans zeg ik u: ik lach om uw laaghartige streek. In dit uur is Nero wellicht reeds op weg, om mij te redden. De arm van den Keizer reikt verder dan gij u voorstelt. Wanneer gij dan in ketenen smacht, dan zal ik een vriendelijk woord voor u doen, uit dankbaarheid, wyl gij niet ruw tegen mij waart, terwijl ik over de schoft van uw paard hing. Ja, gij zult allen begenadigd worden door mijne voorspraak! Hoe fier en blijde zal ik zijn, wanneer hij u dan laat meedeelen: « Gij zijt vrij, want Christina heeft het gewild! »

Vol bewondering staarde Pallas haar aan, die grooter scheen te worden naarmate zij meer aan hare ontroering lucht gaf.

— Meisje, sprak hij, wilt gij naar mij luisteren?

— Gaarne, antwoordde zij lachend. Indien gij berouw hebt van uwe daad, wil ik u alles, alles vergeven. Breng mij terug in mijn tehuis en gij zult zeker rijkelijk beloond worden. Door schaamtegevoel gedreven, wordt gij dan wellicht de trouwste dienaar van den man, dien gij nu hebt willen berooven van het liefste, dat hij bezit.

Bitter lachend nam hij haar kleine handje in de zijne.

— Gij vergeet, dat ik u liefheb. Nimmer zult gij tot hem terugkeeren. De arm van den keizer reikt ver; weet echter, dat de beheerscheres van Rome Agrippina heet. Binnen eenige uren bereiken wij Antium. Dicht bij de haven wacht ons een boot, die ons aan boord van eene snelzeilende triemis brengt. Uw lot is reeds lang beslist. Ik laat u naar Sardinië overbrengen en verkoop u daar als slaavin aan den eersten bestuurder der staatsmijnen, die reeds jaren lang een getrouw aanhanger is van de Keizerin-moeder. Daar zal men mijn duifje met de grootste nauwgezetheid bewaken. Zijt gij weerspannig, dan zul-

len eenige dagen onder de aarde doorgebracht, in de holen en gangen, waaruit de mijnwerkers het erts te voorschijn halen, u wel tam maken. Niemand zal weten waar de bekoorlijke Christina gebleven is. De mannen, die met mij uwe woning overvielen, behooren allen tot de keurbende der Keizerin. Allen waren gemaskerd. Geen doode, wiens gelaat ons zou kunnen verraden, bleef in uw atrium liggen. Geef dus alle hoop op! De wensch van Agrippina is vervuld. Christina is geschrapt van de lijst der levenden!

Toornig zag zij den spreker aan.

— Is dat waar? vroeg zij toonloos. Of kwelt gij mij uit wraakzucht, wijl ik u toenmaals niet met « ja » kon antwoorden? Doe dat niet, Pallas! Was dat dan mijne schuld? Nietwaar, gij hebt mij slechts schrik willen aanjagen? Sardinië! Welk vreeselijk woord! Ik heb een jongen Liguriër gekend, die twee jaar in de mijnen heeft doorgebracht: toen hij terugkeerde, was hij een grijsaard geworden. Spreek toch, Pallas; uw stilzwijgen is immers vreeselijker dan uw toorn. Agrippina, de moeder van Nero, kan niet zoo wreed zijn, en al was zij het, dan zoudt gij u niet bereid hebben verklaard tot zulk eene misdaad!

— Wat zijt gij schoon in uw angst, fluisterde Pallas. Wat ik u zeg, is echter de waarheid. Ik roep alle goden tot getuigen. De Keizerin heeft het bevolen en zoo ik de gunst van die machtige vrouw niet wil verliezen, moet ik gehoorzamen. Eén middel slechts blijft u over, slechts één...

— Spreek... Geen offer zal mij te zwaar zijn, wanneer het mij tot Nero terugbrengt.

— Daarvan is geen sprake; luister: ik wil u redden met gevaar van mijn eigen leven; ik zal aan deze zijde van Antium mijne manschappen terugzenden en dan met u, arm, ongelukkig kind, plaats nemen op een Alexandrijnsch marktschip, dat nog vóór zonsopgang het anker licht. Eén ding verlang ik echter van u: gij moet Claudius Nero leeren vergeten. In het bonte gewemel van de Egyptische havenstad is één mensch als een zandkorrel aan het strand der zee. Kijk mij niet zoo verbaasd aan. Ik ben nog steeds de oude.

Gij zult mijne wettige vrouw worden; ik wil alles vergeten wat gebeurd is. Denk er over na, Christina! Antwoord mij niet overijld. Wij hebben nog een half uur tijd. Neem intusschen een slok wijn en eet een stuk brood. Ik heb u lief, Christina; ik heb u waarachtig, innig lief. Wat u wreed toeschijnt, is niets dan de onstuimige drang van mijn hart.

Hij vulde na deze woorden een metalen beker uit eene aarden kruik, die de waard op tafel had gezet, en bood haar dien met eene ridderlijke beweging aan, terwijl de dochter van den waard haar eenige sneden gerstebrood voorzette.

Christina ledigde den beker, met langzame teugen, tot op den bodem.

Intusschen bleef Pallas eenigszins ter zijde en dronk eenige bekercs donkeren landwijn. Er lag eene uitdrukking op zijn gelaat als van een wezenlooze. Hij gloeide koortsachtig en de hand, die den beker vasthield beefde.

Twintig minuten waren voorbijgegaan, toen hij op Christina toetrad.

— Wat is uw besluit? vroeg hij, zonder eenigen klank in zijne stem.

— Kunt gij nog twifelen? Ik beken u, dat de volharding, waarmede gij zegt mij lief te hebben, mij diep getroffen heeft, maar zoo gij ook slechts ééne seconde kunt gelooven, dat ik den Cesar, dien ik met hart en ziel toebehoor tot aan mijn dood, verraden zou ter wille van u...

— Niet ter wille van mij, viel Pallas haar in de rede, maar ter wille van u zelve...

— Dat is hetzelfde! Zoo gij ooit gemeend hebt dat ik aan de ster van mijn leven ontrouw zou kunnen worden, om mijn bestaan te redden, dan zijt gij waanzinnig! Neen, dan liever het zwaardste lot! Ik zeg dat niet om u in uwe eer te krenken! Ieder ander, al ware hij de schoonste jongeling, zou ik hetzelfde zeggen. Ben ik dan een stuk koopwaar, dat men verkwanselt? Of heeft Nicodemus mij vrijgelaten, opdat ik van het recht, dat die vrijheid mij geeft, geen gebruik make? Paarden en honden, werpspiesen en schilderijen, ringen en armbanden kunnen van bezitter verwisselen, maar het hart eener vrouw?...

Beken het maar, Pallas! Gij voelt immers zelf wel, hoe laag ik zou handelen, wanneer ik uw voorstel aannam?

— Ja, indien het vrijwillig geschiedde! Nu geeft gij u echter aan de grootste ellende prijs.

— Maar ik zeg u kort en bondig: liever sla ik de hand aan mij zelve, dan nog langer naar uwe voorstellen te luisteren! Breng mij naar Rome terug! Wees niet bevreesd voor den Imperator! Hij zal u beloonen, al zou hij u kunnen vernietigen!

— Is dat uw laatste woord?

— Mijn laatste!

— Welnu, dan is uw lot beslist. Binnen weinige uren zijt gij in volle zee en Sardinië zal u voor eeuwig begraven.

— Arme dwaas! riep Christina uit, terwijl zij opstond. Kunt gij zeggen, wat morgen zal geschieden? Kunt gij weten, hoe lang gij nog te leven hebt, of wanneer Agrippina met u in den afgrond zal storten? Beroem u niet op de overwinning, alvorens gij de geheele macht van den tegenstander hebt leeren kennen! Claudius Nero zal de geheele wereld doorzoeken en hij zal mij vinden, omdat ik mij wil laten vinden. Wee dan echter u en allen, die tot mijn ongeluk hebben meegewerkt!

— Gij spreekt wel vol vertrouwen! sprak Pallas.

— Ja! En vol moed zal ik boete doen voor mijne zonde, want ik weet, dat ik gezondigd heb. De straf zal mij verzoenen met den almachtigen God! Maar hem zal ik wederzien! Een voorgevoel, dat niet bedriegt, zegt het mij. Het zal gebeuren, wanneer Octavia reeds lang is heengegaan, evenals Agrippina en gij, haar ellendig, nietswaardig werktuig!

— Zwijg, of ik laat u in boeien slaan! riep Pallas, over zijn geheele lichaam bevende. Ik ben uw bewaarder en, zoo noodig, ook uw beul! Vertoon dus den man niet, die u kan vernietigen! Overigens zult gij ervaren, dat ook Pallas een onbuigzamen wil heeft. De mijne zult gij zijn nog vóór wij Sardinië's grond betreden, al zou het mijn leven kosten!

Christina vouwde de handen en prevelde zacht een gebed, terwijl Pallas naar de deur ging en zijne manschappen waarschuwde, dat het tijd was om op te breken.

Daarna wendde hij zich tot Christina met de woorden:

— Bij den eersten kreet, dien gij uit, treft u deze dolk.

Hij hield haar het wapen vlak voor het gezicht.

Vijf minuten later was de ruiterbende in den duisteren nacht verdwenen.

HOOFDSTUK XXI

DE ONTVOERING

Pallas had de sidderende Christina weder voor zich op het paard genomen.

Hij was vreeselijk gejaagd. Nu eens overviel hem een razende zucht naar verdelging, in het volgende oogenblik was zijne stemming zoo zacht als die van een Nazarëer, die kwaad met goed vergeldt.

— Vrees niets! fluisterde hij in eene plotselinge opwelling van weekhartigheid. Mijne laatste bedreigingen waren zinloos. Leun onbevreesd tegen mij aan; gij zoudt anders te vermoeid worden. Zoo gij kunt, tracht dan te slapen. Mijn Andalusiër draaft buitengewoon

gemakkelijk. Wees getroost, Christina! De toekomst ligt in de hand der goden. Wie weet, misschien wordt alles weer goed!

En Christina, door vermoeidheid overmand, gehoorzaamde aan de vermaning van Pallas, als een gewillig kind. Vol vertrouwen zonk zij tegen den schouder van den vijand in slaap, want zij was heilig overtuigd, dat haar geen leed kon wedervaren, zoolang zij trouw bleef aan Nero.

In de nabijheid van Antium sloeg men links af. De stad, met hare vroeg ontwaken-

de visschersbevolking, moest vermeden worden.

Reeds begon de dageraad aan te breken. De zee kwam in het gezicht, zoowel als de statige drieriëmer, die op eenige duizenden schreden van den oever voor anker lag.

Pallas keek het sluimerend meisje met een onuitsprekelijk meewarig gevoel in het bekoorlijk gelaat en aangezien het langzamerhand koeler werd, trok hij den mantel van zijne schouders en bedekte daarmee de gestalte van zijne gevangene.

Twee dikke tranen biggelden langs zijne wangen op Christina's hand; het meisje schrikte op.

Toornig, als schaamde hij zich over deze zwakheid, streek hij zich met de hand langs de oogen.

In het diepst van zijn hart ontwaakte een geheimzinnig gevoel van edelmoedigheid, dat hem de mogelijkheid deed beseffen eigen wenschen en verlangen ten offer te brengen en aan niets anders te denken dan aan het geluk van de geliefde.

Een oogenblik kwam de gedachte in hem op om te keeren; de geroofde, — Agrippina ten spijt — naar Rome terug te brengen en den Keizer te voet te vallen.

Nero mocht hem dan genadig zijn of hem het zwaard door de borst stooten, wat betekende dat! Als Christina hare vurigste wenschen slechts bevredigd zag!

Toen zij een straatweg, die langs het strand van Antium over Astura naar Clostra leidde, bereikt hadden, ontwaakte de slapende.

Ontsteld keek zij om zich heen.

Het was dus slechts een droom geweest, al hetgeen haar zoo liefelijk en toch zoo angstwekkend voor oogen had gestaan.

Zij rustte niet op het heerlijk grastapijt van haar vriendelijk tuintje, niet aan den rand van de fontein; het was de vreeselijke werkelijkheid, die zij voor een oogenblik had vergeten en die toch haar offer meedoogenloos hield omklemd.

Zij had gemeend, dat het angstige gevoel in haar was opgewekt door de woorden, die het

droombeeld van Claudius Nero haar op treurigen toon had toegesproken:

— Vaarwel, Christina. Dit is mijn laatste lied; breek de kithara aan stukken!

Nu wist zij weder, dat de gevreesde Pallas en zijn nachtelijke overval het bekoorlijke, harmonische droombeeld hadden verstoord. Zelfs in den slaap werd haar haar geluk misgund!

In het Oosten werd de hemel helderder.

Een frisch koeltje woei van de Tyrreensche zee naar den oever, die, zoo ver het oog reikte, met heerlijk groen was overdekt. Malische weilanden, waarin de acanthus welig tierde, hoog opgeschoten tarwevelden, die hier en daar reeds kleurschakeering vertoonden, schitterden in de morgenzon. Uit de verspreid liggende huizen en hutten steeg de blauwe rook, zacht krullend, naar boven, terwijl op het haardvuur de gerstebrij gekookt werd, het gebruikelijke morgenmaal van de kustbewoners.

Daar lag de vreeselijke triremis, blinkend als een onschuldig Liburnisch jacht! Roerloos hingen de riemen in drie dubbele rijen in het blauwe water. De groote mast, de ra's met de gereefde zeilen, het kris en kras door elkander hangende takelwerk, alles te zamen maakte op dezen afstand eer een schilderachtigen dan een afschrikwekkenden indruk en toch beefde Christina over al hare leden.

Nu ontdekte zij ook achter het wuivende riet aan den oever de boot, die haar aan boord zou brengen...

— Barmhartige Jezus, is er dan geene redring mogelijk uit dezen nood?

Pallas had den indruk, die de volle zee en de drieriëmer op Christina hadden gemaakt, zeer goed opgemerkt en hij liet niet na van deze stemming gebruik te maken tot eene laatste poging.

— Bedenk u nog éénmaal! sprak hij op een toon, waarin zijne innige ontroering duidelijk merkbaar was. Ginds ligt de triremis, die u evengoed in slavernij brengen als u de vrijheid verschaffen kan... Alles, alles zal ik vergeten. Over ieder woord, dat aan het verleden herinnert, zal ik den toorn der Goden in-

roepen. Ik zal u koesteren als het liefste en heiligste wat ik ken. De wonde, die uw hart heeft vaneen gereten, zal langzamerhand geheeld worden. Gij zult gelukkig zijn, en mij ten laatste dankbaar wezen, dat ik u niet heb willen opgeven! Verstaat gij mij? Waarom antwoordt gij niet? Wij zijn hier aan het doel van onzen tocht...

Hij sprong uit den zadel en liet het jonge meisje langzaam op den grond glijden.

Een van de ruiters bleef bij hen; de overigen keerden met de paarden terug.

De door de zon verbrande, gespieerde schipper met de Phrygische muts op het hoofd, gaf den roeiers zijne bevelen...

In rechte lijn doorkliefde de boot de schuimende golven. Op eenigen afstand lag Antium in de gloeiend roode stralen van de morgenzon; Zuid-Oostwaarts, bijna op denzelfden afstand, Asturia. Reeds verlieten enkele visschersbooten de beide havens, witte of hooggele strepen achterlatende op de blauwe zee...

Pallas had plaats genomen naast Christina, die voortdurend het stilzwijgen bewaarde.

De triremis kwam nader en nader. Men kon den gouden bol aan den voorstevan, en den naam van het schip « Nijlstroom » als ook de roeiers, die nieuwsgierig door de cirkelvormige raampjes gluurden, duidelijk onderscheiden.

Onwillekeurig voer een rilling door het lichaam der gevangene.

« De Nijlstroom »! Een stroom van herinneringen was hieraan verbonden. Zou het dezelfde triremis zijn, waarop zij eens zoo wonderbaar gered werd. Zou Sephonus... Doch neen, het was niet mogelijk... En toch geleek hij als twee droppels water op de boot van den Egyptenaar. Zij keek nog eens toe, doch zag geen enkel bekend gezicht.

Al die gestalten kwamen haar voor als beulsknechten, en haar blik vestigde zich hoe langer hoe strakker op het voorwerp van haar angst.

— Nu? fluisterde Pallas, terwijl hij onder den ruitermantel hare linkerhand aanraakte.

Zij week verschrikt achteruit, zonder antwoord te geven.

— Christina! begon hij na eene wijle in het Grieksch, antwoord mij in uw taal, indien gij bevreesd zijt, dat de soldaten en de schipper u zullen verstaan. Het wordt thans ernst, Binnen vijf minuten zijn wij aan boord en werkelijk, ik zweer het u bij het graf mijns vaders, heb ik den opperstuurman eenmaal de richting aangewezen, dan is het te laat!

Christina bleef zwijgen.

Plotseling keek zij hem met hare donkere oogen doordringend aan en in de zachte Jonische taal zeide zij:

— Ga een weinig van mij afzitten.

— Waarom?

— Omdat ik u onbewimpeld wil antwoorden. Uwe nabijheid hindert mij.

— Zooals gij wilt.

— Zoo, ging zij voort, zonder eenige uitdrukking in hare stem, indien ik nu wilde, zou het mij gemakkelijk vallen u te bewijzen, hoe diep ik u veracht. Voor gij het kondt verhinderen, zou ik over den rand van de boot kunnen springen in de onmetelijke zee en mij zelve onttrekken aan uwe ellendige streken, aan uw haat en uwe voorgewende liefde...

Pallas wilde opspringen, maar zij strekte de hand geruststellend naar hem uit.

— Ik zou het kunnen, maar ik doe het niet! Blijf maar gerust zitten! Mijn geloof aan den almachtigen God verbiedt het mij. En ook houdt de hoop, die mij vervult, mij terug. Ik zal hem wederzien: ik ben er zeker van; eene innerlijke stem zegt het mij, eene stem, die mij vertrouwen doet, die niet kan misleiden. Bij het bloed van den Heiland, dat ter wille van ons allen vergoten is tot vergiffenis van onze zonden, ik zal hem wederzien! Breng mij dus maar weg! Breng als een gehoorzame slaaf, de onrechtvaardige bevelen van uwe gebiedster ten uitvoer! Ik zou alle schatten der wereld versmaden, indien ik die moest betalen met eene schandelijke zelfonteering, hoeveel meer dan nog met eene beklagenswaardige vrijheid aan uwe zijde!

— Ellendig meisje! riep Pallas woedend.

— Zwijg en beschimp mij niet! Ik zou an-

ders aan boord van de triremis moeten vertellen, hoe gij, de offervaardige knecht van Agrippina, ter wille van de gunsten eener ellendeling, uwe meesteres hebt willen verraden!

— Waag het eens! Ik zou uwe leugentaal straffen, zooals zij verdient; ik zou de hoop, waarop gij zoo even gepocht hebt, dooden. Ik zou u de oogen uitsteken, hier, met dezen dolk, zou ik die vervloekte, schitterende sterren, waarmede gij den Cesar in het verderf hebt gelokt, voor eeuwig uitblusschen!

— Dat zoudt gij niet! antwoordde zij fier. Wat aan den Cesar toebehoort, zal zijn slaaf zelfs niet wagen te bedreigen!

— Neen, ik zal het ook niet doen, want gij zijt te nietswaardig om mijn toorn op te wekken. Gij zult zien en leven, om uwe ellende des te dieper te voelen. Gij zult wegwijnen in hopelooze pijn, u krommen als een vertrapte worm, maar klaag dan in uwe vertwijfeling alleen u zelve aan als de oorzaak van uwe ellende, wijt dan uwe smart aan de kinderachtige dwaasheid, waarmede gij u vermeten hebt van den scepter van het wereldrijk te droomen!

Zij haalde medelijdend de schouders op.

Eenige oogenblikken later stond Pallas met zijne gevangene op het dek van de triremis. De matrozen waren bezig de zeilen bij te zetten, het knarsen van de takelage deed aan het gekras van onheilverkundende raven denken.

De soldaat bleef in de boot achter.

Pallas nam met een ernstig en gewichtig gelaat den opperstuurman ter zijde, terwijl twee matrozen het meisje bij de handen grepen.

— Ik breng u hier eene veroordeelde, fluisterde Pallas en liet daarbij een perkament zien, dat met het zegel van de Keizerin-moeder prijkte.

Hij las den inhoud voor en legde op sommige woorden een zoo eigenaardigen klemtoon, dat de opperstuurman hem schuw aankeek. Nadat de voorlezing geëindigd was, reikte Pallas hem het gewichtige stuk over, met de aanbeveling het zorgvuldig te bewaren en den inhoud letterlijk na te komen.

— Agrippina, voegde Pallas er bij, belooft vorstelijk, maar zij straft ook zonder mededooen, evenals de rechter der dooden. Lever dit meisje behoorlijk af, maar vergeet niet haar te boeien, wanneer gij haar naar de woning van den mijnopzichter laat brengen. Zij is zoo wild als een veulen uit Cappadocie en tot alles in staat. Laat haar gedurende den overtocht benedendek blijven en bewaak haar als een kostbaar kleinood!

— Goed, heer! Uwe bevelen zullen stipt worden nagekomen!

— Zooveel te beter voor u! Deze beurs met goudstukken is uw handgeld. Zoodra het eerste betrouwbaar bericht is ontvangen van den opzichter der mijnwerken, dat zij ter plaatse is aangekomen, zal men u in Savona, waar gij het eerst weder binnenloopt, het drievoudige uitbetalen, en een gelijk bedrag om onder uwe manschappen te verdeelen. Maar onverbreekbaar stilzwijgen, anders zijt gij allen verloren!

— Wees gerust, heer!

— Vaarwel! Aphrodite Euploia zij met u op uw tocht!

Eene krijschende zeemeeuw schoot bij deze woorden, van de linkerzijde komende, over den voorstevan.

— Moge dat geen voorteecken zijn! zei de opperstuurman, volgens het bijgeloof van die dagen.

— Geen voorteecken! herhaalde Pallas.

Na deze woorden ging hij weder in de boot en reed vervolgens met zijn geleider naar Antium. De korte afstand was spoedig afgelegd.

Onopgemerkt bereikten zij de woning van een gunsteling van Agrippina, waar zij zich door een stevig ontbijt en een rustigen slaap van de vermoeienissen van den afgeloopen nacht schadeloos stelden.

Christina werd door de beulshanden ruw vastgegrepen en beneden deks gesleept.

God! Het was wel dezelfde trimeris die eens door Sephonus werd bestuurd, doch niemand kende zij, geen enkel vertrouwelijk gezicht, niets dan onheilspellende oogen, donkere schuwe blikken. Niemand?

Ja, toch een enkel meende Christina te zien, het docht haar een oogenblik in het tusschenruim het blozend gelaat en de goedige, trouwe hondsoogen van den arts Quintus te bemerken.

Doch het scheen maar een droom.
De hamerslagen van den stuurman klonken hol over de zee, de trimeris vloog als een meeuw over het sop.
Arme Christina!

HOOFDSTUK XXII

MOEDER EN ZOON

Een kwartier na het verdwijnen van Christina en haar snooden ontvoerder, snelde Paulo met eenige fakkeldragers naar het palatium, waar hij op elk uur van den dag en den nacht vrijen toegang had.

De wachters in het vestibulum vroegen verbaasd, wat de vertrouwde des Keizers op zulk een ongewoon uur begeerde.

— Dat zal ik den Cesar zelf zeggen, gaf Paulo ten antwoord. Dat men hem wekke en mij zonder dralen in het cubiculum voere!

De haast en de opgewondenheid van Paulo waren welsprekender dan zijne woorden.

Een der Pretorianen bracht hem in het voorvertrek van den Keizer en deelde aan de slaven, die hier de wacht hielden, mede wat Paulo begeerde.

— Ga en wek den Cesar zelf! sprak de operslaaf.

Intusschen was Claudius Nero, die door onrustige droomen werd vervolgd, plotseling ontwaakt.

Hij hoorde de gedempte en gejaagde stemmen, wreef zich met de hand langs de oogen, als om zich te overtuigen dat hij niet meer droomde, en riep:

— Wat is het, Cassius?

— Heer, antwoordde Paulo, in stede van den aangeropenen, ik breng u een vreeselijke boodschap! Mag ik binnen komen?

— Paulo, gij? Wilt gij mij op de pijnbank leggen? Vlug, wat hebt gij te berichten?

Nero had zich opgericht.

— Eene euveldaad, zonder wederga! sprak Paulo den drempel van het cubiculum overschrijdende.

Christina is zoo even ontvoerd! De aanval

geschiedde als een stormweer, bij geweld hebben de roovers een ongeëvenaarde list gebruikt.

In korte, afgebroken volzinnen vertelde hij nu wat er was voorgevallen.

Nero sprong, met beide voeten tegelijk, op de prachtige leeuwenhuid, die voor zijne legerstede op den mozaïekvloer lag. Bij de flauwe schemering van het blauwachtig hanglampje geleek hij een wassen beeld, dat door de maan beschenen wordt.

— Cassius! riep hij met doffe stem, kleed mij aan! Gij, Elpenor, laat de paarden zadelen, tien, twintig, dertig! De meest uitgelezen manschappen van de cohorte zullen zich op de via Sacra verzamelen! Paulo, laat mij eens drinken!

Nadat de keizer den beker geledigd had, ging hij, gedurende het aankleeden, in de Grieksche taal voort:

— Gij hebt u dus verdedigd, Paulo? Dapper verdedigd?

— Ja, heer! Wie van ons zou zich niet voor zijn Keizer hebben willen opofferen? Zie, bij het hoofd mijner moeder had ik gezworen, dat geen van die ellendige roovers tot aan Christina's cubiculum zou doordringen... Wellicht zouden wij de overwinning hebben behaald, niettegenstaande de groote overmacht...

— Mijn vriend, sprak Claudius Nero, diep geroerd, van dit uur af, schenk ik u twee riddervermogens en mijn landgoed Eirene. Gij zijt trouw en eerlijk als een Albiër!

Daarna wendde hij zich tot zijn kamerslaaf:

— Cassius, gij zult zorg dragen, dat de betrekkelijke oorkonde nog heden door mijn ge-

heimschrijver in gereedheid worde gebracht!

Paulo boog zich voorover en kuste de hand van den Imperator.

— Niet ter wille van eene belooning, maar wijl ik u liefheb, heb ik Christina verdedigd! Helaas, tevergeefs!

— Waren het Pretorianen, die het huis bestormden?

— Ik vermoed het, heer, niettegenstaande de ongewone mantels en de kappen, die zij over het hoofd droegen. Hun aanvoerder werd door den ostiarius herkend. Dat wil zeggen: de ostiarius weet zijn naam niet, maar de gestalte en de stem herinnert hij zich van eene gelegenheid, dat die man hem een wastafeltje van de Keizerin-moeder heeft overhandigd...

— Het verwondert mij, dat uit de naburige huizen niemand ter hulp is gesneld.

— Doorluchtige Cesar, gij kent de gewone voorzichtigheid van de Romeinen! Een nachtelijk rumoer jaagt hen allen in hunne woningen terug. Bovendien zijn zulke voorvallen niet zeldzaam.

— Kunt gij ook vermoeden, waar die onbeschaamde roovers hun buit hebben heengevoerd? vroeg de Keizer.

— Zij reden de via Appia af...

— Dan is er nog hoop! Agrippina zal het niet wagen Christina een haar te krenken. Zij weet te goed, dat zij met dit meisje mij zelve vernietigt. Cassius, geef mij mijn zwaard! Gij gaat met mij mede, Paulo!

— Heer, sprak Paulo, wijl hij nog dieper het hoofd boog.

— Spreek, vriend, is het nog niet alles?

— Ik moet u een geheim toevertrouwen dat u allicht den sleutel van het onbegrijpelijke in de handen geven zal.

— Ter zake, Paulo, stampvoette de Keizer ongeduldig, toen hij zag dat deze aarzelde.

— Sedert lang had ik het u moeten verklaren, doch ik zei mijn zelve dat de Keizer langs eenen kant reeds ongelukkig genoeg was en langs den anderen zich in zijn volle geluk mocht verheugen. Daarom sprak ik niet.

Sprakeloos gaapte Nero den vrijgelatene

aan. De nieuwsgierigheid deed hem een oogenblik de pijn vergeten.

— Spreek! beval hij.

— Heer, Christina is van vrije geboorte.

— Wat?

— Nicodemus kocht haar van slavendrijvers, die haar hadden geschaakt.

De Keizer verbleekte.

— Al wat haar overkwam, is de schuld uwer moeder...

— Wie was zij dan?

In die vraag lag een leven van angst.

— Het pleegkind van Keizer Claudius.

En hierop vertelde Paulo wat de lezer reeds over het meisje weet.

Met een sprong was de Keizer bij den breedgeschouderde Paulo, nam hem bij de keel en slingerde hem heen en weer.

— Ellendeling! gij zijt de schuld van alles wat mij overkwam. Gij kondet haar op den troon als keizerin hebben zien plaats nemen, zoodat niemand, geen enkel senator een woord van afkeer kon laten hooren. Zij ware mijn gemalin geweest want haar bloed was zoo edel als dit van Octavia... O, het is verschrikkelijk!... Verschrikkelijk!...

Hij liet Paulo los en sloeg beide handen voor het gelaat.

— Heer, stamelde Paulo, ik zag haar eerst weder op den avond toen gij haar in de villa bracht, ik kon niets meer voor u noch voor haar doen. Alles was voltrokken, Octavia uw gemalin. Ik zweerde toen over haar te waken als over mijn eigen kind... Heer, stamelde hij, heer, eenmaal kon ik haar redden... Och, dat ik het thans ook voor de tweede maal kon.

Hij snikte, de trouwe, goede Paulo, die zijn Keizer door een vroegere onthulling een grievend lijden had willen sparen.

Nero begreep zulks, hij stak den dappere de hand toe en sprak:

— Dank, Paulo, het lijden maakte mij onrechtvaardig... Geef mij mijn zwaard, en wee, driemaal wee, dengene die de schendende hand op haar legde.

Hij stond daar, met het zwaard omgord, als een jeugdige, stralende oorlogsgod.

Plotseling fronste hij de wenkbrauwen.

— Bij Hercules! riep hij uit, wie heeft u veroorloofd hier onaangemeld binnen te komen?

De laatste woorden golden den eersten minister, wiens bijzondere vertrekken op het eerste vacaedium uitkwamen.

Seneca, door deze onheusche ontvangst ten hoogste verbaasd, antwoordde kalm:

— Mijn plicht, heer!

— Waarom?

— Ik vernam op dit buitengewoon uur gerucht in het palatium en de wetten der logica zeiden mij: er zal iets bijzonders zijn voorgevallen.

Nero had het zwaard uit de scheede getrokken en greep nu den eersten minister als een krankzinnige in de borst.

— Ja, het is goed, dat gij komt, riep hij uit, knarsetandend en met woest rollende oogen... Ik zie, dat gij weet wat er gebeurd is! Beken oogenblikkelijk waar zij haar hebben gebracht, of op mijn woord als Cesar, ik rijg u aan mijn zwaard!

— Nero, antwoordde de wijsgeer, gij weet niet wat gij zegt! Bezoedel uwe handen niet met het bloed van den man, die tot op dit uur de trouwste uwer vrienden is geweest! Of neen, dood mij liever dan mij, in tegenwoordigheid van uwe slaven, zoo te beschimpen!

Claudius Nero trad eenigszins beschaamd achteruit; hij had het ontbloote zwaard nog steeds in de hand.

— Vergeef het mij, sprak hij, zich zelven tot kalmte dwingende, de schijn is tegen u!

— In hoever?

— Gedurende de laatste weken hebt gij met Agrippina alle Staatszaken bijna alleen afgehandeld en hetgeen mijne moeder mij thans heeft aangedaan, past zóó geheel bij uwe vroegere plannen, bij uwe denkbeelden over recht en wet, dat mijn vermoeden van uwe medeplichtigheid...

— Medeplichtigheid? Waarvan spreekt gij toch?

— Mijn geluk is vernietigd! Christina bevindt zich in Agrippina's macht! Ha, begrijpt gij 't nu? En zijt gij niet verbaasd? Bij Zeus, gij zelf hebt immers in den aanvang

mijne liefde afgekeurd! Zijt gij dan geen medeplichtige van de Keizerin?

Opnieuw hief hij dreigend het zwaard op.

Seneca betuigde met de grootste kalmte zijne onschuld.

— Zwijg! beet Nero hem toe. Ik geloof u! Ik zou een ellendeling moeten zijn, indien ik u niet geloofde. Zóó verachtelijk kan toch een mensch niet wezen, dat hij mijn welzijn in schijn zou betrachten en intusschen te overdenken hoe hij mij diep ongelukkig zou kunnen maken. Thans echter, voorwaarts! Agrippina moet haar uitleveren! Zij zal het, zij moet het, of de aarde zal zich openen tusschen haar en haar zoon! Wat wilt gij nog?

— U begeleiden, antwoordde Seneca.

— Waarom?

— Mijne plaats is aan de zijde des Keizers, thans en altijd, zelfs in den strijd tegen zijne moeder. Wij zullen het gebeurde tot elken prijs doen mislukken.

— Meent gij dat ernstig? Gij, oude, gestrenge man, die mij zoo duizenden malen hebt gezegd, dat de beheerscher van een wereldrijk slechts eene geliefde mag hebben: den Staat?

— Ik spreek in vollen ernst, nadat ik overtuigd ben geworden, dat Nero, in het bezit van dat meisje, een beter regent zal zijn, dan wanneer het noodlot haar aan hem ontnaemt.

Op de via Sacra stonden intusschen de rosen reeds van ongeduld te trappelen.

De eerste minister wikkeld zich in zijn mantel en een oogenblik later zat de Keizer met zijn gevolg in de van goud blinkende zadels.

Tien reusachtige fakkels wierpen hun flikkerend licht over het eenzame Forum, tot aan de tinnen van het kapitoel.

Door de roode vlammen beschenen, verhieven zich de zuilen van den tempel van Saturnus en de sombere muren van de Mamertijnsche gevangenis schijnbaar tot aan den donker bewolkten hemel.

Nero zelf, in een glinsterend borstharnas, den golvenden mantel over de schouders, maakte bij deze verlichting een demonischen indruk.

Men zou den zachten, stemmigen jongeling

niet herkend hebben, den goedgunstig rondzienden Imperator, die anders zoo statig de trappen van de vergaderzaal besteeg of het volk bedankte voor het luidklinkende: *Ave Cesar!*

Voorafgegaan door een tiental Pretorianen, zette de stoet zich in beweging. Men sloeg den weg in tusschen den Palatijschen heuvel en bereikte zoo, onder het sombere gewelf van den Drususboog doorrijdende, de eindeloze via Appia.

Ginds in het westen, aan gene zijde van de prachtige gebouwen aan den hoofdweg, lag de eens zoo honderdvoudig gezegende villa, waar Nero gelukkig was geweest, waar hij de wereld met haar glans en hare ellende had vergeten, waar hem het raadsel van 's menschen bestaan, waarvoor hij zoo menigmaal heimelijk had gehuiverd, was geopenbaard.

Woedend knarste hij op de tanden.

Als het toch eens te laat was! Als Agrippina in haar gloeiende haat toch eens de grenzen van het denkbare had overschreden!...

Niet later dan gisteren, had hij tusschen de schrijfrollen en pennendragers, in zijne stu-deer-cel een briefje gevonden met hiërogl-yphen, waaraan hij geen verdere aandacht ge-schonken had, wyl zijne gedachten geheel vervuld waren met het heerlijke beeld van Christina.

Thans, nu hij weder aan dat briefje dacht, vielen hem de schelpen van de oogen.

— Die u eenmaal beschermde, zoo stond op het groenachtig blauwe papyrus-strookje, tracht u nu in het verderf te storten! Kent gij het sprookje niet van de leeuwin? De jonge leeuw, dien zij gezoogd heeft, was haar boven het hoofd gegroeid en toen hij sliep, doodde zij hem. Neem u in acht, leeuw! Aldus tot u de waarschuwend schim van Keizer Clau-dius.

Seneca, niettegenstaande zijn hoogen leef-tijd, nogforsch en sterk, had tot nu toe zwij-gend naast den Cesar gereden.

Hij had zich met zijne eigene gedachten bezig gehouden. Dienzelfden morgen was hij bij Flavius Scevinus geweest. Een samenzwe-

ring om het gezag aan Agrippina te ontnemen werd op touw gezet.

Bij Flavius Scevinus had hij verscheidene vrienden gevonden, waaronder: Thrasea Pae-tus, Barea Soranus en Epicharis.

Seneca had er de eerste het woord gevoerd en daaruit vernamen de samenzweerders dat Agrippina voor het uiterste redmiddel terug-schrikte, namelijk voor het uit den weg rui-men van Seneca en het ten uitvoer brengen van hare plannen, want de alleszins verstan-dige houding van Nero, na hunne laatste, on-aangename woordenwisseling en de strenge afzondering van Christina, boezemden haar eene zekere achting in.

Wellicht waren ook de woorden van de on-gelukkige Octavia niet zonder invloed geble-ven. Toch meende de eerste minister, dat het tijdstip niet meer veraf was waarop Rome in verzet zou moeten komen tegen den over-moed van Agrippina.

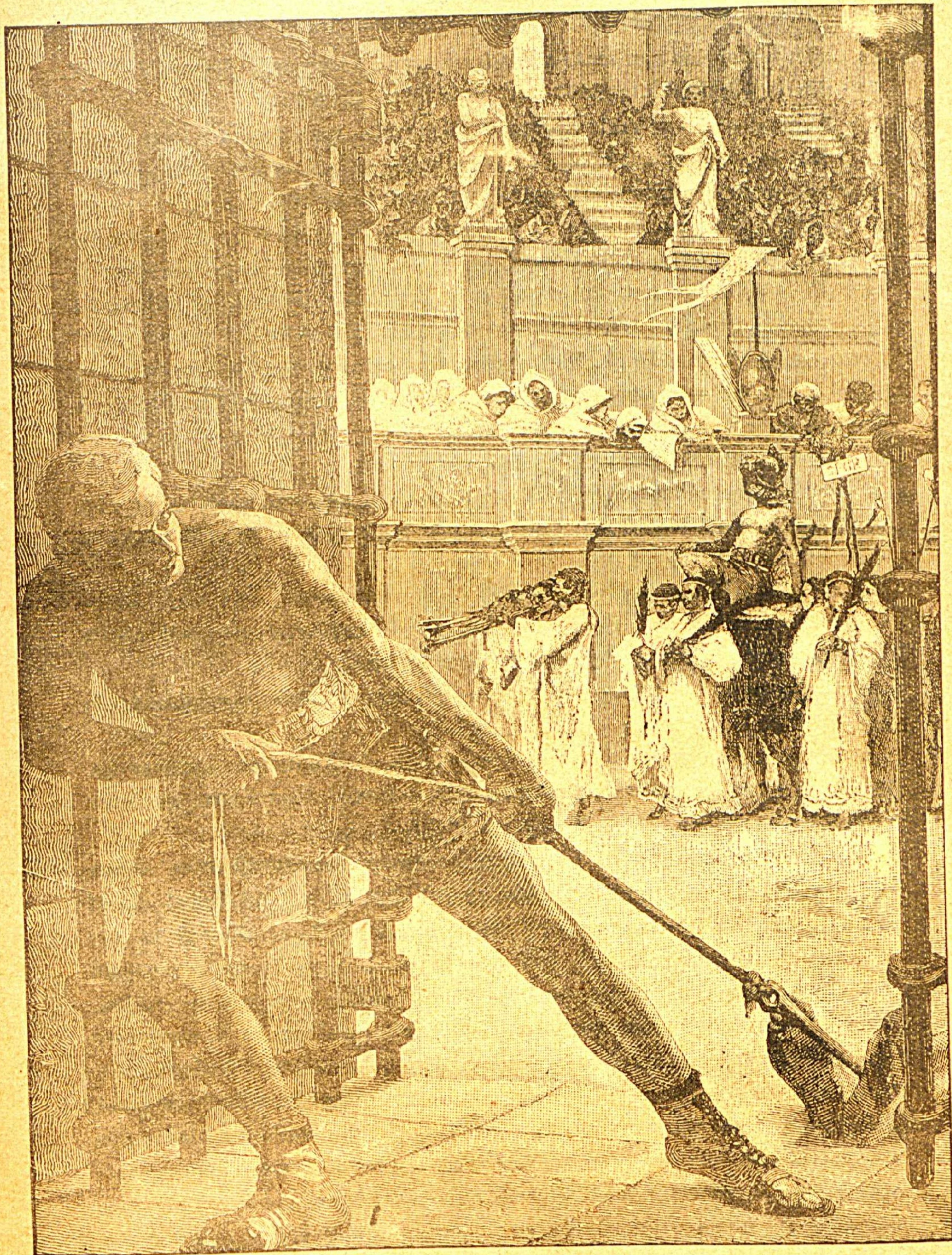
— Vrienden! sprak Thrasea Paetus met zijne hartroerende stem, ik ben van oordeel, dat, al is Nero niet over te halen tot een beslis-senden stap, wij zelven moeten optreden, zij het dan ook zoo verschoonend mogelijk. Het betreurenswaardige voorval bij het tuinfeest van Flavius Scevinus heeft ons immers vol-doende getoond, dat de moordenares van Kei-zer Claudius hare snoode kunst nog niet ver-leerd heeft. Indien onze waarde Seneca, wien deze misdaden van den aanvang af bekend waren, al niet reeds lang gezorgd heeft voor de verwijdering dezer drieste vrouw, dan is dit een gevolg geweest van de achting, dien hij had voor haar kinderlijk liefhebbenden zoon, die van al deze euvel-daden zijner moeder niets vermoedt. Het schijnt echter, dat Nero zich meer en meer aan de Staatszaken gaat ont-trekken. Agrippina is feitelijk alleenheersche-res over het wereldrijk en al kan men niet ont-kennen, dat zij dikwijls zeer wijze en verstan-dige maatregelen neemt, zoo oefent zij toch, waar zij voor zich zelve een werkelijk of vermeend voordeel ziet, de afschuwelijkste wille-keur uit!

— Zoo is het! riepen Metella en Epicharis tegelijk.

De kitharaspeelster Cloris-Fulvia

..... terwijl een dienaar het lijk van zijn ongelukkigen tegenstrever uit de arena sleepte (blz. 218).

KEIZER NERO

OF DE

eerste martelaren van het Christendom

BEWERKT DOOR

LODEWIJK VAN LAEKEN

NATIONALE DRUKKERIJ

St-Willebrordsstraat, 57 Antwerpen.

1902.

INHOUDSTAFEL.

Hoofdstuk.	bladz.
	1
I Het plan van Agrippina	14
II De oude bedelaar	27
III Het drama op den berg	49
IV De tijgerin	65
V Het offer	77
VI Op zee	94
VII In het hol van moeder Barbilla	104
VIII De jonge priester	120
IX In doodsgevaar	133
X Aan het Romeinsche hof	145
XI De jonge Imperator	160
XII De ontmoeting	172
XIII De verdwijning van Christina	183
XIV De smart van Nero	199
XV Strijd tusschen liefde en plicht	219
XVI De driekantig geslepen dolk	228
XVII De brandbrief	245
XVIII Nero bij zijne moeder	256
XIX De schaking	263
XX De hartstocht van Pallas	270
XXI De ontvoering	277
XXII Moeder en Zoon	296
XXIII De keerzijde in het gemoed van den Imperator	